

Jász Himnusz

2000 karácsonyán **Gaál Áron** költő tollából született meg a jászok Himnusza. A tizenkét versszakos költemény a jász történelmet énekli meg, végigkísérve küzdelmes sorsuk főbb eseményeit. **Borsodi László** zeneszerző a Himnusz utolsó három versszakát meg is zenésítette, amelyet egyre gyakrabban énekelnek különböző ünnepeken. A Himnusz ősbemutatójára 2001. július 7-én Jászdózsán, a jászok világtalálkozóján került sor.

Jász Himnusz

Jöttünk Napkeletről, sorsunk csillaga után,
Bővizű országba hozott lovunk, gulyánk.
Hoztuk az otthonunk, mi szekérre fért mindent,
Táncot, dalt, nyelvet és egy gyermek Istent.

Elsötétült a Nap nyílveszőink mögött,
Méneink patái alatt a szűzföld felnyögött.
Felsírt a csecsszopó, „Ments meg Uram minket!”
Jajgatták asszonyok égő vermeikben.

Ám csapdába csalt csalás. S bár kegyelem helyett
Az utolsó szó jogán még lesújtott Lehel.
Kürtünk rekedt hangja a forró mezők fölött
Nem riadt már többé, sem hűvös hegyek között.

A rónaság felé a bércek már nem visszhangozták tovább,
Lettünk nyájörző nép, pásztor katonák.
S kőhalom lett házunk, s Hazánk sík vidék,
Mert tatár pusztított, török, dragonyos vitéz.

Fogyott és telt a Hold, letűnt s felkelt a Nap,
S lassan elkopott a századok alatt.
Nyelvünk, hitünk veszett, ami volt régi, szép
Csak táncunk maradt meg még, dalunk és mesénk.

Idegen királyunk szolgaságra adott.
Nyakunkra jármot tett nem kívánt hatalom,
De mint Krisztus Úr minket, koponya rögön
Megváltva lelkeinket s kölykünknek jövőt.

Maga ura lett, ki korábban már az volt,
Saját Kapitányunk adta s vette a szót.
S hogy Rákóczi itt pihent, s üzent értünk Kossuth,
Nem vetettünk többé sem zabot, hogy úr

Legyünk portánkon, sem magot kenyérnek,
De huszárrohammal vettük be Eszéket.
S hogy kedvünk odaveszett, bukott csaták nyomán,
S éltünket vonszoltuk verítékben tovább.

Vasban is vérben is tudtuk, hogy csak azt,
Mert őseink jogán a szívünk volt szabad.
Az erőnk, akaratunk, s adott szavunk, hitünk,
Mert jászok voltunk, s míg áll e Hon, leszünk!

*Tenger-rétjeinken, sziget-erdeinkben,
Görbe utcáinkon légy velünk nagy Isten.
Zúgó harangszó közt ég felé száll imánk:
Védd meg Boldogasszony jász földünk, sík hazánk!*

*Védd meg a Gonosztól, ha kell úgy önmagától
Azt is ki magzatát dobja el magától,
Azt is ki tömegben lehet csak egyedül,
Adj hitet, adj reményt a jász népnek, nekünk!*

*Adjál szeretetet annak, kinek nem volt,
Csillagokat szórjon árváknak a mennybolt.
Nyájörző katonák, pásztoraid itt lenn,
Csak Te benned bízunk, segíts meg jász Isten!*